

Každá z nás hledá svého pana Darcyho...
Představte si, že byste ho doopravdy potkala!

Já a pan Darcy

Alexandra Potter

ALEXANDRA POTTER

Já a pan Darcy

Kristián
komunikační agentura

O autorce

Alexandra Potterová se narodila v Bradfordu, žila ve Spojených státech a v Austrálii; začínala jako externí autorka a redaktorka ženských časopisů ve Velké Británii. Nyní se věnuje pouze psaní a střídavě žije v Londýně a Los Angeles. Z jejích předchozích románů patří k nejznámějším *Do You Come Here Often?* (Chodíte sem často?), *What's New, Pussycat?* (Co nového, kočičko?), *Going La-la, Calling Romeo* (Kde je Romeo?) a velmi úspěšný titul, který již vyšel i v češtině: *Není přání jako přání* (*Be Careful What You Wish For*).

Pro úžasnou kamarádku Danu

© 2007 by Alexandra Potter
Translation © 2012 Dagmar Břejlová
Cover © 2012 Kristián, s. r. o.

ISBN 978-80-87530-12-2

Poděkování

Úplně nejdřív bych chtěla z celého srdce poděkovat všem v nakladatelství Hodder za jejich podporu a za elán, s jakým moji knížku připravovali. Obzvláště děkuju Saře Kinsellové, té nejlepší redaktorce, jakou si spisovatelka může přát. Děkuju Isobel Akenheadové za obrovský kus práce a Alice Wrightové za krásné grafické návrhy. Jsem vděčná i skvělé agentce Stephanii Cabotové, protože mi věří se vším všudy a neposlala mě do háje, když jsem vyrukovala s tímhle nápadem.

Ani tuto knížku bych samozřejmě nenapsala bez lásky a podpory svých rodičů. Co dodat? Díky vám jsem toho tolik dokázala. Moc zdravím svoji sestru Kelly a děkuju jí za bezvadné Vánoce v Alamos (díky i tobě, Stevie!), za to, že neváhala a ochotně pádila do Londýna, aby mi v novém bytě pomohla smontovat nábytek z IKEY, a prostě za to, že je ta nejlepší starší sestra a kamarádka v jedné osobě.

A další díky patří především kamarádkám a kamarádům. Dana je naprosto zlatá, protože celý rok trpělivě poslouchala, jak švitořím o panu Darcym, a přesto na mě pořád byla hodná a podporovala mě, jak mohla, a pohotově mě provázela po špatných cestách, abych nakonec sama našla tu správnou. Nesmím zapomenout na Kathleen: díky moc za bezvadné spolubydlení na Electric Avenue. Lynnette děkuju za přátelství a podporu, Beatrice za víkendové výšlapy a potlachy, Jamie za to, že se na mě nikdy nemračí a vždycky se jí líbí, co napíšu. Za přátelství jsem vděčná také Melisse.

V neposlední řadě děkuju Barneyemu, svému nekonečně věrnému společníkovi při dlouhých hodinách, které trávíme u počítače. Posílám ti pusu, kamaráde. A hurá na to!

Znovu, poněkolkáté ti opakuji: „Nespěchej, ten pravý nakonec přijde.“

Jane Austenová

Kapitola první

Svobodná holka, která má aspoň špetku zdravého rozumu, musí toužit po slušném chlapovi. To je obecně známá pravda.

Má to jen jeden háček...

„...Takže každý měl jedno pití. Pizzu jsme si objednali napůl, ale ty s dvěma ingrediencemi navíc, takže bys měla zaplatit... Moment, najdu si na mobilu kalkulačku...“

Sedíme u stolku s kostkovaným ubrusem v malé italské restauraci v Lower East Side na Manhattanu a já s vytřeštěnými očima zírám na svého partnera pro tento večer. Opravdu vyndává z kapsy mobil a počítá.

...kde se ti slušní chlapi poslední dobou schovávají?

Vyrazila jsem si na večeři s Johnem, panem architektem krátce po třicítce. Seznámili jsme se minulý víkend na narozeninové oslavě jedné kamarádky. Byl docela fajn a nevadilo mi, že si řekl o telefon – vypadalo to, že pizzu v úterý večer v pohodě zvládneme –, ale teď, když ho vidím, jak má oči přišpendlené k displeji, mi dochází, že to byl omyl. Kolosální omyl.

„...dohromady to dělá sedm dolarů pětasedmdesát centů včetně kúvéru a spropitného,“ oznámí mi vítězoslavně a ukáže mi čísla na displeji, abych si ověřila, že se nemýlí.

Zato já se sekla až hanba.

Upřímně řečeno za to může pan Darcy.

Ve dvanácti se mi totiž do ruky dostala *Pýcha a předsudek* a do pana Darcyho jsem se zamilovala na první přečtení. Po andělské tvářičce Joeyho z New Kids on the Block jsem ani nevzdychla, dokonce i Michael Hutchence z INXS ztratil mé city, i když jsem si zeď polepila jeho plakáty. Moje první láska totiž byl pan Darcy. Neuvěřitelně krásný, tajemný,

neochvějně klidný a velkolepě romantický. Stanovil laťku pro všechny moje přátele. Už tehdy ve dvanácti jsem se s baterkou v ruce rozechvěle tetelila nad knížkou a těšila se, až vyrostu, abych si takového fešáka taky našla.

No, tak teď jsem vyrostla. A pořád nic. Stále hledám.

Sáhnu do kapsy pro dvacetidolarovou bankovku a podám ji Johnovi.

„Máš těch pětasedmdesát centů?“ zeptá se mě. Čeká s nataženou rukou.

Vid', že si děláš legraci?

Nedělá.

„Hm... jo, mám,“ zamumlám a zanořím prsty do kapsičky v peněženice.

Ne abyste si mysleli, že jsem kopie Renée Zellwegerové. *Nepotřebuju* muže, abych se cítila jako celý člověk. Mám práci, sama si platím nájem, mám i elektrické pomocníky a dokonce je umím ovládat. A jestli vás napadlo i tamto, tak na to přece hračky na baterky jsou, ne?

Podám Johnovi drahocenné centy. A oněmím úžasem. Začne je přepočítávat.

Ani tohle mě nepřipraví o touhu po staré dobré romantice, kterou se to v knížkách jen hemží. Nepřestávám snít o tom, že jednoho dne potkám muže, který se mnou zamává tak, až se mi podlomí kolena a srdce se mi rozbuší. Bude to tmavovlasý, krásný, *věrný* muž s vybraným chováním, který na sebe bude dbát, nebude mu cizí smysl pro humor a určitě bude mít rozložitou mužnou hrud', abych měla kam položit hlavu...

Zatím čekám a za poslední rok jsem absolvovala hned několik katastrofálních schůzek za sebou. Jo, vím, že každý někdy absolvuje děsivé rande. To je naprosto normální. Řekněte samy, dámy, která z nás nikdy nepoznala slizouna, totálního nudu nebo bezohledného sobce (omezte rejstřík podle svých zkušeností, já poznala všechny)? Jasně že to patří k životu svobodné děvy, každé z nás se to jednou musí stát. Když to ženu potká dvakrát, je to docela pech, ale když máte takových zkušeností *celou řadu*...

Z fleku vám můžu vyjmenovat čtyři:

1. Bart měl jisté „potíže s intimitou“. Přeloženo do lidštiny se se mnou odmítal vodit za ruku, protože to bylo „moc intimní“. Ale že po mně chtěl, abych se s ním hned na prvním rande dívala na porno, mu přišlo normální.
2. Aaron nosil bílé kovbojské boty. To je samo o sobě šílenost. Pak jednou zrušil rande na poslední chvíli, protože údajně měl moc práce, takže já jsem nelenila, vyrazila do kina a tam ve tmě v poslední řadě svítily krásné bílé botky. Se zájmem jsem se na ně zadívala a vida, koukaly z nich Aaronovy nohy. Zrovna strkal jazyk do krku své nové známosti.
3. Pak přišel na scénu Daniel, sympatický bankéř z židovské rodiny. Pozval mě k sobě na večeři, jenže zapomněl dodat, že vařit a dělat nám společnost bude jeho maminka. Pardon, řekla jsem maminka? Beru to zpátky, čarodějnice. Po pěti chodech a třech hodinách do nebe vychvalování, jak je Danielek úžasný, jsem utekla těsně před tím, než matka vytáhla jeho alba z dětství.
4. A teď je na řadě John neboli pan Galantní...

„Co kdybychom si to někdy zopakovali?“ zeptá se v okamžiku, kdy opouštíme restauraci.

„No –“ hlesnu a užasle otevřu pusu, ale nic víc ze sebe nevyrazím, protože John pustí dveře, a kdybych je nechtyla loktem, nejspíš bych chytila ránu do obličeje. Pan Galantní si toho ani nevšimne, už je totiž na chodníku a zapaluje si cigaretku.

Mnu si naražený loket a neochotně se šourám za ním. Do chladného večera se mi z vyhřáté restaurace zrovna nechce. Co bych taky čekala, je prosinec a i v New Yorku teploty klesají docela hluboko pod nulu.

„Co děláš v pátek?“ zeptá se. Tázavě zdvihne obočí a potáhne z cigarety. Ten má ale nervy.

Kristepane, co mám říct?

Zaváhám. No tak, Emily, ty jsi dospělá, on je dospělý. Zvládneš to. Řekni mu to na rovinu.

A co mu mám říct? vypískne ve mně ustrašený hlásek. Že bych si radši vypíchla oko vidličkou, než s ním šla na druhé rande?

„Ehm, víš...“ spustím přiškrceným hlasem. Zarazím se uprostřed věty, protože mi foukne kouř do tváře. „Mám hodně práce,“ plácnu to první, co mě v té zoufalé situaci napadne.

Mám moc práce na to, abych ztrácela čas s takovým pitomcem jako ty, pípne ten hlásek znovu. Pípne? Ječí jako šílený.

„Máš fofr s večírky, co?“

Tak ráda bych byla upřímná, věřte mi. Proč by měl uniknout pravdě díky chabé výmluvě? Proč bych měla brát ohledy na jeho pocitečky? Co ta chudák holka, která je teď na radě a zatím nic netuší? Musím mu to říct, je to moje povinnost. Je to sobecký hulvát. Navíc hulvát s nastřelenými vlasy.

Jo, přesně tak. Pán má *nastřelené vlasy*.

Pátravě si je prohlížím. Pod světlem lampy jsou na té jeho blýskavé lebce parádně vidět řádečky miniaturních tečiček. Pořád nevěříte? Ano, v zoufalé snaze zamaskovat probouzející se plešku si nechal nastřelit háro. Jenže navzdory tomu, že mě naštvál, vyhraje lítost. Hele, Emily, pobízím se, nebuď mrcha. Chlap v jeho stavu si zaslouží pochopení a vlídné zacházení, ne odsouzení a kritiku.

Odhodlaně polknu a pokusím se o úsměv. „Hm, tak nějak,“ přikývnu a protočím oči v sloup, abych mu beze slov sdělila: „Uf, jsem z těch večírků úplně vyřízená.“ Jak se tak pozoruju, měla bych být oskarová herečka, a ne vedoucí svérázného malinkého knihkupectví v SoHo.

Po pravdě řečeno jsem byla na večírku jen jednou. Pořádala ho Společnost ortodontistů a já tam šla s rýmou. Celý večer jsem popíjela Coldrex a s pár lidmi probírala svůj zkřížený skus. V půl desáté jsem už byla zachumlaná ve své postýlce. Úžasná zábava.

„Ráda jsem tě poznala,“ dodám mile.

„Já tebe taky.“

Johnovi se viditelně uleví. Cítím, jak mě polévá příjemné teplo. Vidíte, co dokáže pár milých slov. Mám pocit, že jsem udělala dobrý skutek, a jsem na sebe pyšná. Chybí mi jen svatozář.

Dosavadní úspěch mi dodá odvalu, takže ještě dodám: „Jo, ty nastřelené vlasy jsou super.“

„*Nastřelené vlasy?*“ vyvalí na mě oči.

Do háje, *opravdu jsem to řekla* nahlas?

„Ehm... ne, promiň, chtěla jsem říct pizza. *Pizza* byla super.“ Cítím, jak rudnu. Ze všech sil se snažím, abych se mu znovu nepodívala na vlasy, ale znáte to, zrovna teď mě přitahují magnetickou silou.

Ne, to ne. Nedívej se tam, Emily. Emily!!

Samozřejmě nastává trapné ticho. Oba se tváříme, jako by se nás netýkalo. Prohlížím si kůžičku kolem nehtů. Když si John myslí, že si ho nevšímám, nenápadně po sobě pokukuje v okně restaurace a uhlazuje si vlasy. Připadám si jako bestie *první třídy*. Je mi hrozně. Mám se mu omluvit? Nemám?

John se tváří jakoby nic, naposled potáhne z cigarety, odhodí ji na zem a rozdrtí podpatkem. Pak se vrhne na mě.

Panebože, ne, to se mi zdá. Tohle musí být zlý sen.

Není.

Zkoprním. Mám pocit, jako bych se ocitla ve zpomaleném filmu. Skloní se ke mně, zavře oči, otevře pusu, vystrčí jazyk a teprve teď mi dochází, že si moje pokusy o jemné zacházení vysvětlil jako vybídku k pokračování. Naštěstí (nebo spíš naneštěstí?) jsem v uplynulém roce absolvovala tolik nepodařených schůzek, že jsem si pilně vycvičila reflexy, takže v posledním okamžiku ladně ucuknu.

Jeho rty se mi přilepí na tvář a sjedou mi na ucho. Docela mi ho poslintá. Fuuj! Trhnu sebou, ale chce to víc síly, než jsem si myslela, protože mě mezitím stačil obejmout kolem pasu a drží se mě jako klíště.

Po mém dalším ucuknutí od sebe odskočíme a jeden na druhého hodně vyjeveně koukáme.

„Aha, chápu. Vezmu si taxík,“ vyštěkne a vrazí ruce do kapes těch svých kalhot s puky.

„Jo, já taky,“ přidám se roztřeseně a rukávem si utřu poslitané ucho.

Zase se odmlčíme. A oba vyhlížíme taxi. Po několika děsivě trapných minutách konečně zahlédnu staré dobré žlutoučké autíčko s rozsvíceným majáčkem. Přijíždí k obrubníku, zastavuje, já si oddechnu a chci otevřít dveře. John je rychlejší. Jsem příjemně překvapená. Konečně se v něm probudil gentleman!

Trochu mi zjihne srdce, a když otevírá dveře, poctím ho prvním upřímným úsměvem večera. Možná jsem se v něm spletla. Třeba není tak hrozný.

Bez váhání nastoupí a zabouchne za sebou dveře.

Ještě vystrčí hlavu z okýnka. „Díky za pěkný večer,“ zavolá na mě. „Hezké svátky!“

„Hele!“ zaječím na něj. „Tys mi ukradl –“

Pneumatiky zahvízdají, vůz se odlepí od obrubníku a nabírá rychlost.

Opuštěná stojím na chodníku a sleduju, jak taxík mizí ve tmě. Mám pekelný vztek. Něco se ve mně zlomí a cítím, že se mi do očí derou slzy. Několikrát zamrkám, abych je zahнала. Páni, co mě to bere? Chovám se jako trdlo. Vždyť to byl výstavní idiot! Nerozhodilo mě to, jsem klidná, úplně klidná. Popotáhnu, zajedu rukama do kapes a vydávám se k stávce metra.

„Mělas na něj zavolat poldy.“

Je ráno a jsem v práci. V malém rodinném knihkupectví McKenzie's, kterému se snažím dělat vedoucí. Podívám se nahoru na svou asistentku Stellu. Stojí na rozkládacích schůdcích a rovná knihy na police.

„Proč? Kvůli tomu, že mi vyfoukl taxík před nose?“ Rezignovaně se usměju a podám jí další knížky. „Pane policisto, ten chlápek, se kterým jsem byla na rande, mi ukradl taxík. Není to gentleman, zatkněte ho.“

„Za to ne,“ opáčí, založí si ruku v bok a ušklíbne se. „Kvůli těm kalhotám s puky!“

Stella mi padla do oka hned první den, když přišla na pohovor. Uchvátila mě neuvěřitelnými znalostmi literatury. Přinejmenším o nich vypovídal její působivý životopis. Po pěti minutách rozhovoru mi ovšem došlo, že vymyšlené příběhy nepatří pouze na police s knihami. Stella byla čerstvá absolventka uměleckoprůmyslové vysoké školy, myslela si, že tezaurus je druh dinosaura, a nakonec se přiznala, že jediné, co kdy četla, je její horoskop.

„Je upřímná, to je cenná vlastnost,“ zdůraznila jsem majiteli panu McKenziemu, když ode mě chtěl vysvětlení, proč jsem přijala právě ji.

Po pravdě jsem zvolila to nejmenší zlo. Od Stelly se dalo očekávat, že s ní nebude nuda. Napovídaly tomu sladce růžové vlasy a dost netradiční oblečení. Pro někoho, kdo slepě kopíruje módní styly jako já, to byla bomba. S další uchazečkou bych to stejně nevyhrála. Belinda o sobě dobrovolně prozradila, že je „internetový úleták“ a každý večer píše nový blog na MySpace. A co teprve takový Patrick, kterému na dveře klepala čtyřicítka, pořád bydlel s rodiči a „miloval moderní džez“...

Tak vidíte. Vlastně jsem neměla na vybranou.

Za tři roky se jí na hlavě vystřídaly všechny barvy duhy a staly se z nás nejlepší kamarádky. Formálně jsem sice její šéfka, ale ani by se to nepoznalo. Nejspíš to bude tím, že když jí řeknu, aby něco udělala, tváří se, jako by mě neslyšela.

„No fakt, Emily. Mělas mu dát ránu přesně mezi oči,“ rýpne si do mě a energicky odsune několik knih na druhý konec police. „Kdyby mně někdo ukradl taxíka, zabila bych ho.“

„O tom nepochybuju,“ přikývnu vážně. Za potrhými outfity a dokonalými doplňky se totiž skrývá dravost rotvajlera. Jednou málem zabila bývalého přítele, protože se pohádali kvůli tomu, kdo měl vyhrát *Kdo přežije*, a on ji naštvál tak, že mu stříkla do očí pepřák. Dostal astmatický záchvat a zbytek večera strávil na pohotovosti.

„Co budeš dělat?“

„Vymažu jeho číslo.“ Pokrčím rameny a strhnu lepenku z kartonové krabice.

Stella na mě ze své výšky vrhne soucitný pohled. „Do háje, Em, to mě mrzí. Opravdu.“

„Nic se neděje, už jsem to rozdýchala,“ odpovím s co největším nadhledem. „Neboj, zase tolik se mnou včera nezamával. Spíš ve mně utvrdil odhodlání, že takhle to dál nejde.“

Sice se tvářím jako odvážná školačka, ale upřímně řečeno jsem z toho včerejška vyřízená. Nešlo ani tak o Johna jako o to, že přilil poslední kapku a číše přetekla. Včera toho bylo na mě moc. Končím, rozhodla jsem se. Už žádné zklamání, marné naděje ani katastrofické rande. *Finito*.

„Hele, jeden kamarád má bezvadného bráchu a zrovna se rozešel s holkou...“

„Díky, ale nemám zájem. Díky,“ odhodlaně vrtím hlavou.

„Je fakticky super,“ naléhá Stella.

„Proč se rozešli, když je tak super?“

Stella si hřbetem ruky přejeđe nos. Na zápěstí jí hlučně zatukají masivní dřevěné náramky. Poslední dobou se totiž dala na etnické doplňky. Podle ní jsou známku bohémství. „No, vlastně nevím. Možná to nějak souviselo s tím, že pil...“

Vrhnou na ni užaslý pohled. „Cože? Ty mě chceš dát dohromady s *alkoholikiem*?“ zeptám se nevěřicně.

„On *už není* alkoholik,“ brání se dotčeně. „Chodí na anonymní alkoholiky.“

„No a? Stejně nesmí randit,“ prohlásím neoblomně. „Je to jeden z těch jejich dvanácti kroků, ne?“

Stella se zatváří jako pokora sama. Z nehtů si okusuje vínový lak a shora mě pozoruje, jak vybaluju paperbacky, svlékám z nich plastové obaly a vyrovnávám je svazek po svazku na podlahu.

Je brzy a do obchodu se zatím zákazníci nehrnou. Chvilí pracujeme mlčky a přeruší nás až cinknutí zvonku. Otočím se. Zákaznice zachumlaná v kožichu. Pohlédneme si do očí. Usměje se a zamíří k sekci životopisů.

„Proč moderní muži nejsou jako hrdinové z knížek?“ povzdychnu si, když se pustím do vybalování klasiky. „Řekni sama. Osobně mám té moderní lásky po krk,“ prohlásím. „Mám po krk i moderních chlapů. Od téhle chvíle pro mě existují jen muži jako tenhle,“ dodám a láskyplně pohladím obálku *Pýchy a předsudku* Jane Austenové. „Představ si, že bys žila ve světě, ve kterém ti chlap na rande neukradne taxi, nepodvádí tě, není závislý na internetovém pornu, ale je galantní, oddaný a také čestný... A prochází se po loukách v pumpkách a bílé košili, která se mu lepí na tělo...“

Duchem nepřítomná začnu listovat v knize a utkvím pohledem na eroticky podbarvené scénce mezi Elizabeth Bennetovou a panem Darcym. Jé, tuhle pasáž miluju. Opřu se o knihovnu a začtu se.

„Proč nemůžu mít rande s panem Darcym?“ povzdychnu si toužebně. Přitisknu si otevřenou knížku na prsa a zadívám se do blba.

„To je ten kluk z mekáče?“ zatrylkuje Stella z výšky.

Podívám se na ni. To nemůže myslet vážně.

„Snažila jsem se sehnat jeho číslo... pro tebe...“

„Stello!“ zaječím nevěřičně. Víím, že její povědomí o literatuře je žalostné, ale tohle je donebevolající! Určitě viděla aspoň film. „Chceš mi tvrdit, že *nevíš*, kdo je pan Darcy?“

Upře na mě obezřetný pohled.

„Aha, takže to není ten kluk z mekáče?“ zeptá se nejistě.

„Ne!“ houknu na ni netrpělivě. „Pan Darcy je nejromantičtější a nejatraktivnější muž, jakého si dokážeš představit. Nejenže je ctnost sama a gentleman jako z učebnice, ale kromě toho je i krásný a tajemný. Je to neuvěřitelně elegantní muž, v němž dřímá potlačovaná touha čekající na svou příležitost...“

„Hm, to zní jako postava z erotického snu,“ zasměje se.

Seknu po ní mrazivým pohledem.

„A kde toho pana Darcyho najdeme?“ zeptá se zaraženě. „Taky bych si dala říct.“

Zamávám na ni *Pýchou a předsudkem*. Vypadám jako obhájce, který soudci strká pod nos usvědčující důkaz.

Stella tomu nerozumí. Přimhouří oči a chvíli na mě kouká. Najednou jí to dojde.

„To je postava z *knížky*?“ vydechne užasle. „Ten mužský, o kterém ustavičně básníš, je hrdina z tvé oblíbené *knížky*.“ Ještě nějakou dobu na mě shora zírá, pak seskočí dolů a vytrhne mi knížku z ruky. „Tak moment, hned ti povím, proč nemůžeš jít na rande s tím podělaným panem Darcym,“ dodá rozparáděně. „Protože je to jen výmysl, přelud.“ Zase vyšplhá nahoru a zvedne knížku do výšky, abych na ni nedosáhla. „Slyšíš mě, Emily? Není skutečný. Ty jsi vážně beznadějná romantička.“

Pronese to s tak hlubokým soucitem, jako bych byla nevyléčitelně nemocná.

„Co je špatného na tom, když je člověk beznadějný romantik?“ namítanu.

„Nic,“ pokrčí rameny. Sedne si na plošinku nahoře na schůdkách, přitáhne kostnatá kolena k hrudi a obejme si je. „Jen se bojím, že tě ne-

mine zkouška realitou. Musíš se vrátit do skutečného světa, Emily. Žiješ v New Yorku devadesátých let, ne na stránkách –“ Nedopoví a začte se do obsahu na zadní obálce. „Románu z 19. století, který se odehrává na anglickém venkově.“

Opět sleze dolů, shýbne se pro zbytek výtisků *Pýchy a předsudku* a velmi neobřadně je šoupne na polici za sebou. „Emily, buď tak hodná a opakuj po mně: *Pan Darcy neexistuje.*“

Kapitola druhá

Panuje předvánoční shon, takže dopoledne uteče jako voda. Většina knihkupectví jsou velké obchody, které nabízejí všechno možné i nemožné, pronajímají prostory řetězcům kaváren a nejvíc je zajímají akce typu 3 za cenu 2, prodejnost a vábení zákazníků na předdražené latté z odtučněného mléka. McKenzie's je jiné.

Je malé a už tři generace je rodinným podnikem. Choulí se v postranní uličce, kde je vmáčknuté mezi kloboučnictví a italskou pekárnu. Většina lidí zběžně projde kolem, protože je mnohem víc zaujmou vystavené krásné klasické i výstřední klobouky nebo pádí pro teploučký sendvič z ciabatty. Ani nepostřehnou staré mahagonové dveře s původní skleněnou malovanou výplní. Slunce, které skrz ni odpoledne prosvítá, na naleštěné dřevěné podlaze rozehrává krásnou hru světél. Ovšem pro kolemjdoucí, kteří k nám zajdou buď náhodou, nebo na něčí doporučení, jednoznačně platí, že kdo přijde poprvé, rozhodně u nás není naposled.

Odjakživa mi připadá, že když vejdete do dveří knihkupectví, je to, jako byste prošli skříní do Narnie. Za dveřmi hlučí každodenní newyorský shon, ale jakmile se otevřou a zacinká zvoneček nad nimi, necháváte realitu za sebou a vstupujete do světa fantazie.

McKenzie's je sice malé knihkupectví, ale je až po okraj plné nejrůznějších knížek. Stěny lemují police od stropu až dolů. Na policích si vedle sebe hoví paperbackové bestsellery, první vydání, speciální vydání i vzácné publikace. Uprostřed obchodu stojí obrovský stůl s velkoformátovými knihami v tvrdých deskách. Nejčastěji to bývají fotografické publikace.

Moje oblíbené místočko je u okna. Hned vedle stojanu na časopisy, který jsme vyhradili produkci z celého světa, čeká staříčká kožená pohovka. Uprostřed je prosezená a je vidět, že si do ní zahlodal zub času,

ale právě k ní si už tisíce zákazníků aspoň na chvílku odskočily z každodenního života, aby si v klidu přečetly první kapitolku z nejnovějšího thrilleru nebo se nechaly dojmout úchvatnými verši.

Pracuju tu od vysoké a pro člověka, který se nejradši na světě schoulí na gauči a začte se do nějaké báječné knížky, je to ráj na zemi. Rodiče si dělají legraci, že tahle práce na mě čekala od narození, že mi knihy kolují i v krvi. Oba jsou vysokoškolští učitelé – mamka učí angličtinu a tatka historii umění – a i oni jsou knihomolové první třídy.

Doma jsme ani neměli televizi. Rodiče mně i bratrovi doporučili, abychom místo ní zapojili fantazii, a vybavili nás knížkami. Naši dokonce tvrdí, že jsem se naučila číst už ve dvou a půl letech. Ostatní mrňata si hrála na hřišti a dováděla na houpačkách a já se s rodiči batolila do městské knihovny.

Nepochybuju o tom, že moje první věta zněla „Prosím zachovejte klid“.

Jenže pan McKenzie není nejmladší, jeho jediný syn je lékař a o knihkupectví nejeví zájem, takže nad námi visí hrozba, že firmu prodá. Před půl rokem měl nabídku od jednoho řetězce kaváren, který chtěl nahradit malované okno svým logem, vylít podlahy betonem a na mahagonové police umístit makety knih. Pan McKenzie prohlásil, že k tomu dojde jen přes jeho mrtvolu. Přesto jsem získala pocit, že mé dny tady jsou sečteny. Ne že by mi dělalo starost, co se mnou bude – novou práci vždycky někde seženu –, ale takové knihkupectví jako McKenzie's už nenajdu. Jakmile zmizí, bude to jednou provždy.

Podám zákazníkovi peníze nazpátek, podívám se za něj, ale zjistím, že tam nikdo není. S nemalou úlevou si oddychnu. Hurá. Stella se ještě nevrátila z oběda a to předvánoční šílenství dává člověku zabrat. Každý se snaží ulovit ten nejlepší dárek. Lidi teď nejvíc mívají ke stolu s velkými knihami, asi v domněnání, že čím větší a dražší, tím lepší. Nepochybuju o tom, že na obdarované udělají dojem, ale obvykle ty knížky s blýskavými fotkami jednou prolistují a odloží, aby se na nich mohl usazovat prach. Zato paperbacky jsou vděčnými společníky v metru, ve vaně i v posteli, zpravidla kolují i mezi přáteli a v rodině a čtou se pořád dokola.

Na *Bouřlivé výšiny* zapomene málokdo, ale kdo bude v paměti nosit *Historii rumunských artistů na visuté hrazdě*? Koutkem oka zaregistruju, že někdo prochází kolem stolu. Je malý, podsaditý, má skoro bílé vlasy a listuje, jak jinak, velkou fotopublikací. Jdu za ním. Neslyší mě, je zaujatý knihou.

„Ta je pro Stellu?“ zeptám se a nakouknu mu přes rameno.

Úlekiem sebou trhne. „Jé, Em, ahoj. Jak se máš?“ zeptá se a na chlapecké tváři se mu objeví úsměv.

„Tak normálně, znáš to.“ Usměju se. Dá mi pusku na obě tváře a posype mě moukou, která se mu usadila na černočerných vlasech a přebarvila je do běla. „Jak se máš ty, Freddy?“

Freddy je Stellin manžel, ale mají jen papírové manželství, aby mohl zůstat ve Státech. Poznali se před dvěma lety. Stella si šla vedle do pekařství koupit sendviče k obědu a od té doby jsou nerozluční přátelé. Původem je Ital, ale domů se vrátit nechtěl. No, a když mu končilo vízum, Stella mu navrhla, že se vezmou. Na oplátku má levné bydlení v jeho bytě nad pekařstvím. Zní to jako dokonalá kombinace – a taky je. Až na jednu drobnost: Freddy se do své formální manželky beznadějně zamiloval, ovšem jediný člověk, který si toho zatím nevšiml, je právě Stella.

„Co myslíš?“ zeptá se a kývne bradou ke knížce. „K Vánocům...“

Nakrčím nos. „Stella sice pracuje v knihkupectví, ale snad nikdy jsem ji neviděla číst.“

„Hm... to je pravda...“ Zamyšleně přikývne. „Ale ty fotky by si prohlédnout mohla, ne?“ nadhodí s nadějí v hlase.

„Tys ji někdy viděl, že by si prohlížela něco jiného než módu?“ namítnu a tázavě zdvihnu obočí.

Freddy svěsí ramena a povzdychne si. „Vzdávám se. Jsem k ničemu, neumím jí koupit ani dárek.“

Vypadá tak zničeně, že mi zjihne srdce. „Můžu něco navrhnout?“

„Jistě,“ přikývne zvalde.

„Udělám menší průzkum a zjistím, co by si přála, jo?“ Povzbudivě ho poplácám po rameni. „Slibuju, že to *nebudou* rumunští artisté,“ usměju se a opatrně mu vezmu knihu z rukou. „Ne že by to nebyla skvělá knížka,“ dodám z loajality k obchodu, „ale pro Stellu se nehodí.“

Freddy mě obdaruje vděčným pohledem, rozloučíme se a jde ke dveřím. Málem se v nich srazí se Stellou. Je celá rozzařená.

„Ahoj, Freddy,“ pozdraví ho duchem nepřítomná, protáhne se kolem něj a běží mi oznámit: „Mám pro tebe překvapení!“

Mrknu jí přes rameno. Freddy stojí mezi dveřmi a pozoruje ji. Jeho výraz je výmluvnější než všechna slova na světě.

„Budeš z toho *na větvi*, vsad se!“

Freddy odejde. Podívám se na Stellu.

„Na větvi? Z čeho?“ podívám se. Plácnu sebou na nízkou otočnou židli za pultem a popojedu k počítači. Už Stellu znám. Kdykoli je přesvědčená o tom, že mě něčím nadchne, vyhoří jako papír.

Začnu procházet pracovní maily. Obchod se konečně vyklidil, zůstala jen ta paní v sekci životopisů. Chci využít příležitosti a v e-shopech objednat dárky na poslední chvíli.

„Už vím, co uděláš!“ oznámí mi Stella horlivě. Mé nenadšení zatím nezaregistrovala. Září jako sluníčko. Rozváže si proužkovaný šátek, jako laňka oběhne pult, stoupne si vedle mě a funí jako labrador mých rodičů, když tuší, že by mohl dostat něco dobrého.

„S čím?“ zeptám se a dál tukám do klávesnice.

„S těmi *hroznými* chlapy,“ pronese, jako bych byla natvrdlá.

„Díky, žes mi je připomněla, ale já už na žádné rande nejdu.“

Stella si ještě nestačila sundat rukavice bez prstů. Vykukujícím ukazovákem na mě zahrozí. „Zlepšíš si náladu a vyrazíš se mnou a s pár dalšími holkami do víru velkoměsta,“ pokračuje nadšeně.

Odmlčí se a čeká, až se zeptám, kam s ní a jejími kamarádkami – nepochybně stejně nadšenými – vyrazíme. Zmůžu se jen na otrávené „hmm“.

S tím se Stella nesmíří. „Pojedeš do Mexika!“ zahlaholí bujaře. Někdy tak ječívají moderátoři soutěžních kvízů na nebohé a nic netušící soutěžící.

Užasle zvednu hlavu a podívám se na ni. „Panebože, Stello, co to plácáš?“

„Na Nový rok!“ dodá a vyskočí na pult. Seknu po ní šefovským pohledem, ale jako obvykle ho ignoruje. Překříží nohy, povytáhne si síto-

vané punčochy a pokračuje: „Právě mi volala Beatrice, to je moje kamarádka z Londýna. Zamluvili si pobyt v Cancúnu v Mexiku. Na poslední chvíli jim vypadli dva lidi, takže můžeme jet my dvě.“ Rozzářeně se na mě usměje. „*Já*,“ dodá a píchne se palcem do prsou. „*A ty*.“ Namíří na mě ukazovák. „Jen si musíme koupit letenku z New Yorku.“

„Aha, a kdo bude v obchodě, až si budeme užívat v Mexiku?“ zeptám se otráveně. Stella opravdu nemá nejmenší tušení, co všechno obnáší moje práce. Patrně si myslí, že se knihkupectví řídí samo.

„To jsem už zajistila,“ oznámí mí vítězoslavně. „Pan McKenzie se nabídl, že za nás zaskočí.“

„Ty myslíš majitele?“ užasnu. „Ty ses ho ptala?“

„No, volala jsem mu. Říkal, že nám milerád pomůže. Dokonce mi přišlo, že jsem mu tím udělala radost,“ prohodí spokojeně. „Prý mu prospěje, když si pár dní odpočne od péče své manželky.“ Stella si rozbálí žvýkačku a strčí si ji do pusy.

Nechápavě na ni zírám. Netuším, jestli mám jásat, že poprvé za pět let nebudu muset mezi svátky pracovat, anebo se na Stellu zlobit, že to zařídila bez mého vědomí. Zvolím první možnost.

„Tak jo,“ přikývnu. Nevím, co na to jiného říct.

„Paráda!“ zajásá Stella, vyfoukne obrovskou vínovou bublinu a jazykem ji praskne. „Bude to super, uvidíš. Navíc je to balíček pro nezadané, jmenuje se Club 18–30.“

Jen to ne.

Polije mě studený pot. V knihkupectví prodáváme i britské časopisy a často si v nich listuju, takže tyhle akce znám. Přesně tak si představuju peklo.

„Club 18–30?“ opakuju nevěřičně po ní a divím se, že jsem ještě nezačala zvracet.

„No,“ kývá zuřivě. „Bezva, že jo?“

Zbláznila se? Fakt si myslí, že je to *bezva*?

„No, víš...“,“ namítnu a horečně vymýšlím výmluvu.

Nenechá mě domluvit. „Do prčic!“ vyjekne a připlácne si ruku na pusu. „Úplně jsem zapomněla.“

Na co zase?

„Jsem hrozný sobec.“ Položí mi ruku na rameno, jako by mě chtěla utěšit, a zašeptá: „Zapomněla jsem na ten věk.“ Odmlčí se a nakonec mě dorazí slovy: „Tobě už třicet bylo, vid’?“

Dotčeně se od ní odtáhnu. „Promiň! Je mi dvacet devět.“ Stejně si ale zakryju tvář rukama, jako by se mi v poslední minutě mohla zvrásnit tisící vrásek.

To je teda dílo. Mám Stellu ráda a vím, že to myslí dobře, ale někdy mi ty myšlenkové pochody v (aktuálně) platinově blondaté hlavě unikají. Nejdřív se mi snaží dohodit alkoholika a teď mi podsouvá, že jsem stará.

„Jsem jen o dva roky starší než ty,“ dodám na svou obhajobu.

Stella užasle zamrká. „Jejda, promiň. Nechtěla jsem tě... Jen jsem si... No, sama víš, že čísla nejsou moje parketa. Samozřejmě vím, že ty nestárneš,“ dodá vesele, upře na mě ty své pronikavé oči a obdaří mě miloučkým sedmadvacetiletým úsměvem.

„Ještě slovo a jsi bez práce,“ varuju ji rozmrzele.

„Ale no tak, Em, tohle je přesně to, co potřebuješ, uznej.“

Pruďce se otočím na židli a seknu po ní vražedným pohledem. „Stello, ujišťuju tě, že tohle je poslední věc na světě, kterou potřebuju.“

„Je to all inclusive,“ dodá a povzbudivě na mě mrkne.

Radši si nepředstavuju, co všechno tím myslí. Naštěstí v rozhovoru nemůžeme pokračovat, protože k pultu přichází zákaznice.

„Dobrý den, vezmu si tuhle knížku.“

Zvednu hlavu. Je to ta žena, která celou dobu byla v sekci životopisů. Ona ještě neodešla? divím se. Nevšimla jsem si jí.

„Našla jste, co jste potřebovala?“ zeptám se se zájmem. Má kožešinovou čepici, drobné visací náušnice, voní těžkou květinovou vůní a doprovází ji aura staromódnosti. Případá mi, jako by vystoupila z filmu společnosti Merchant Ivory. Na Manhattan se nehodí.

„Ano, děkuji,“ odpoví s anglickým přízvukem. Nepodívá se na mě, jen na pult se skleněnou deskou položí tenkou knížku vázanou v kůži.

Vezmu ji do ruky a podívám se na titul. Na obálce je napsáno zlatým písmem *Osobní dopisy Jane Austenové*. Kde se tu ta knížka vzala? Vůbec si na ni nepamatuju. Otočím ji, ale na obálce není ani kód s cenou, jen

ručně nadepsaný štítek. Můj rukopis to není. Ta knížka tam musela trčet celé roky, žasnu. Namarkuju cenu.

Ze zadní místnosti se vynoří Stella. „Na, koukni se na katalog,“ pobídne mě a vedle kasy přistane brožura z křídového papíru. Koutkem oka zahlédnu fotky prsatých žen v bikinách, jak sedí na nafukovacím banánu, mávají rukama nad hlavou a rozjařeně ječí. Přes fotku je jedovatě žlutými písmeny napsáno: „ZÁBAVA! LEGRACE!“

„Promiň, ale z tohohle mě vynech,“ odpovím otráveně.

„Proč, prosím tě? Je to výhodná nabídka. Užijeme si to. Představ si to, moře, slunce, písčité pláže a...“ Stella se podívá na zákaznici, ztiší hlas a zašeptá mi do ucha: „Sex!“

Představuju si, jak tancujeme na večírku v nočním klubu, kolem se vznášejí oblaka pěny, na zápěstích máme náramky z korálek, s námi hopsají osmnáctiletá ucha a všichni popíjíme piňakoládu s pestrobarevnými deštníčky, a ta vidina mě naplňuje hrůzou.

„No právě, už to přímo vidím,“ hlesnu a podám zákaznici účtenku, hnědou papírovou tašku s knihou a také s logem McKenzie's. Zdvohlí kývne hlavou, ale do tváře jí přes tu kožešinu na objemné čepici není moc vidět. Otočí se a odchází.

„Koukni na toho chlapa, je úžasný.“

Znovu se podívám na Stellu. Nemůže se od té brožury odtrhnout.

„Nikam nejedu,“ oznámím jí skálopevně.

„Ale, Emily,“ zakvílí.

„Ne, Stello.“ Už jsem se rozhodla. Zavrtím hlavou a vrátím se k mailům. Objednávky knížek, propagační nabídky...

„A co tady jako hodláš dělat? Tvoji rodiče letos budou doma?“

Rodiče bydlí na severu Států, ale Vánoce ani Silvestra neslavili doma od doby, co jsem skončila vysokou. Loni si lebedili na safari v Botswaně. Předloni byli na hausbótu v Indii. A ještě předtím... Páni, kde to byli? Už si to nepamatuju, ale vím, že tam neměli signál na mobil.

„Utrácíme dědictví,“ prohlašují o svých výletech. Je vidět, že je to baví. Jsem ráda, že si umějí užívat. Připomínají mi znovuzrozené zabané hipísáky. Nosí zásadně jen značkové oblečení, koupili si Toyotu Prius a jedí pouze biopotraviny. Taťka dokonce chodil na jógu, než si

hnul se zády. Každé Vánoce se někam vypaří a neřeší je. Jen mi pošlou pohled.

„Ne, letos jedou do Thajska na meditační setkání.“ Pokrčím rameny.
„Na Štědrý večer mě pozvala teta Jean.“

Dřív mě trápilo, že nemůžu trávit Vánoce s rodiči u stromečku a s krocanem a dárky a tak, ale časem jsem si zvykla. Obvykle jsem u bráchy Peta v Brooklynu, jenže před půlrokem začal chodit s jednou herečkou a letos jedou k Marleniným rodičům na Floridu. Přeju mu to. Nejspíš zůstanu doma, koupím si víno a strávím večer s příjemnou knihou. Vánoční oslavy stejně nikdy neprobíhají podle našich očekávání.

„Hm, a kde budeš na Silvestra?“ vyzvídá Stella, ale zrak od brožurky nezvedne.

O svých plánech bych holce, která má za to, že zůstat v *pátek večer* doma je horší než smrt, zrovna říkat nechtěla.

Mlčím. Na pultě je něco, co tam dřív neleželo. Leták? Kde se tu vzal? To je divné. Kdo ho tam dal? Zvědavě se pro něj natáhnou. Je na něm fotografie překrásné krajiny a nad ní je černými písmeny napsáno:

Specializované cesty za poznáním pro příznivce literatury. *Prožijte týden s panem Darcym, nahlédněte do světa Jane Austenové a Pýchy a předsudku v anglickém opojení.*

„Pojedou do Anglie,“ plácnu v okamžitém popudu.

Sotva ta slova vyřknu, nejradši bych je vzala zpátky. Do háje, proč jsem se nechala unést? Jsem normální?

„Fakt?“ Stella na mě upře užaslý pohled. To nečekala. „Kdy?“

Zase do háje, copak já vím?

Nejistě se podívám na leták. Jsou na něm internetové stránky a další údaje. Předstírám, že pročítám nějaký mail, a rychle adresu natukám do prohlížeče. Díky bohu za internet. Vykouknou na mě stránky té cestovky.

„Ehm...“ odkašlu si, abych získala čas, a bleskově pročítám informace a hledám datum odjezdu. Nedá se nic dělat, musím Stelle sehrát divadlo. „Brzy...“ odpovím vyhýbavě. Ztracená práce, kde jsou ta data? Snažím se zachovat klid a rovnováhu, uhladím si vlasy a vytrvale hledám

dál. Pohledem tčkám sem a tam jako zběsilá. Cítím, jak mi Stella pohledem propaluje díru do hlavy.

Hlavně klid, Emily, na paniku je času dost.

Vybaví se mi prsaté holky na nafukovacím banánu.

Panika je na řadě právě teď.

Konečně! Úplně dole jsou údaje napsané malým písmem. Horečně hledám datum, který odpovídá té šílenosti v Cancúnu, a kliknu na něj. Člověk nikdy neví, mohlo by být vyprodáno. Na konci roku lidi cestují o sto šest. Dva prsty levé ruky, kterou schovávám pod pultem, překřížím pro štěstí. Co blázním? Vždyť ještě nikam nejdu, zatím jen hraju divadlo.

Na obrazovce se objeví „Poslední volné místo“. Páni... To jsem nečekala.

„Jak brzy?“ naléhá Stella.

A proč vlastně ne? Proč bych nemohla strávit Silvestra v Anglii? Splním si sen, podívám se do těch úžasných vesniček, útulných pubů s plápolajícím ohněm a spoustou historie.

Nafukovací banány tam určitě nebudou. Ty ne.

Myší přesunu šipku nad políčko „Objednat“ a kliknu.

„Příští týden.“

Kapitola třetí

Týden je pryč, Štědrý den jsem opravdu strávila u tety Jean. Teď už jsem doma a balím se na cestu do Anglie. Je 27. prosince, letadlo odletá za čtyři hodiny. Stella sedí u mě na gauči, pojídá zeleninu s nějakou kořeněnou směsí a dívá se, jak přemlouvám knížky, aby se jich do cestovní tašky vmáčklo co nejvíc. Sice odjízďím jen na týden, ale musím být připravená na všechno. Beru si všech šest románů Jane Austenové, takže mi volné místo mizí před očima. *Pýchu a předsudek* jsem si dala do příručního zavazadla, protože si ji chci přečíst znovu.

Samozřejmě nemůžu zapomenout na novinky, třeba na knížku od toho nového spisovatele, který se posledních šest týdnů drží v *New York Times* na prvním místě. Nemůžu se dočkat, až ji začnu číst.

„Uvědomuješ si, že jedeš na dovolenou do Anglie? Je tam zima jako v Rusku. A jedeš s knižním klubem Jane Austenové,“ připomene mi významně. Zvednu hlavu.

„Není to knižní klub, ale specializovaná cestovní agentura. Pro milovnický literatury,“ cituju leták.

Nabere si další porci a vrhne na mě neskrývaně žalostný pohled. Přišla pod záminkou, že si potřebuje půjčit žehličku na vlasy, protože ji stejně nepoužívám. Vlastně jsem ji ani nevyndala z krabice. Chce si ji vzít do Mexika. Ale teď, skoro po celém balení té zeleninové směsi, mi konečně dochází, že to byla průhledná lest, aby mě na poslední chvíli zlomila a já změnila názor.

Pozoruju, že ji nic nezastaví.

„Doufám, že víš, co to znamená,“ jede dál ve svých kolejích a hlasitě chroupe zeleninu. Bradu si opřela o kolena v černých punčochách.

Nepříliš ochotně se odvrátím od hromady paperbacků na nočním stolku a vydávám se k šuplíku s ponožkami. „Nevím, ale nepochybuju

o tom, že mi to povíš,“ odpovím odměřeně a začnu rolovat ponožky do kuliček.

„*Šílenost*,“ odpoví věcně a vrhne na mě další z těch svých pohledů. Zarazím se. „Jak to myslíš? Jaká šílenost?“

„Jak bych to asi myslela? Divnouši, špatné partie, *důchodci*.“

Užasle na ni vytřeštím oči. „Nemůžu uvěřit, žes to fakt řekla.“

No jo, dobře, zase až v tak velkém šoku nejsem, ale vzhledem k tomu, že jsem její šéfka, se aspoň musím tvářit jako zastávce morálky.

„A cos čekala jiného, Emily? Jací lidé prahnou po tom, aby trávili konec roku s cizími lidmi a bavili se o knížkách?“

„Třeba *já*,“ hlesnu dotčeně.

Stella mě odmění soucitným pohledem.

„Mám knížky ráda, navíc jsem vedoucí knihkupectví, pokud sis ne všimla. Jsem snad kvůli tomu šílenec?“ zeptám se odměřeně.

Stella se snaží karotkou vyškrábat poslední zbytky zálivky. „Ne, ty jsi šílenec i bez toho,“ usměje se a olízne si koutek.

Mrsknou po ní polštář a vrátím se ke knihovně, abych se ujistila, že jsem na nic nezapomněla.

„Předem se omlouvám, jestli se zeptám špatně, ale budeš si s sebou brát i nějaké oblečení?“ zeptá se Stella po chvilce.

„Pochopitelně,“ odseknu. „Jen jsem se k němu ještě nedostala.“

Upřímně řečeno jsem oblečení neřešila. Vždyť jedu na týden.

„Stejně toho moc potřebovat nebudu,“ dodám na svou obhajobu.

„*Nahá* tam ale chodit nebudeš.“

Otočím se. Stella stojí nad taškou a s nelibostí v očích si prohlíží její obsah.

„Nic tu nevidím, i když je skoro plná,“ podotkne, ale najednou se rozzáří. „Koukej to vybalit! Že ty se hned na letišti chystáš do Top Shopu?“

„Co je to?“

Stella ztuhne. „*Ty nevíš, co je Top Shop?*“ vyjekne. „Pro mě je to země zaslíbená.“

Pořád nechápu.

Nakonec mávne rukou. „To máš jedno, stejně bys to nepochopila. Jasně vidím, že oblečení není tvoje priorita.“ Znovu se zadívá na tašku.

„Dobře, chápu,“ povzdychnu si. „Asi bych měla najít větší zavazadlo,“ usoudím. Shýbnu se, zpod postele vytáhnou starý kufr na kolečkách a otevřu ho. „Vidíš?“ usměju se vítězoslavně. „V tomhle bude je plno místa.“ Rychle do něj přeskládám knížky a vydávám se ke skříni.

Vyberu dva svetry. Ten první je z růžového mohéru a je zdobený třpytivými nitkami kolem manžet. Je to takový svetřík pro dobrou zábavu, třeba na koulování a tak. No, koulovačku jsem sice naposled absolvovala v deseti letech, ale viděla jsem ji v časopise, co hýří fotkami rozesmátých modelek s růžovými tvářemi a rozzářenýma očima, samozřejmě v minisukních a pruhovaných punčocháčích. O takovém image se mi může jen zdát. Móda je totiž moje hodně slabá stránka. Přemýšlím nad ní každé roční období – asi pět minut – a pak si natáhnu staré džíny, které nosím už několik let.

Druhý svetr je černý kašmírový rolák. Koupila jsem si ho jednou v lednu po další ze Stellingových nedecentních tirád, že „je sice hezké, že knížky tolik miluješ, ale sexu si s paperbackem fakt moc neužiješ“. Odhodlala jsem se k předsevzetí, že zkusím být víc in, a šla jsem nakupovat do výprodeje. I tam byl drahý jako blázen. Myslela jsem si, že v něm budu za elegantní dámu, ale upřímně řečeno si v něm připadám hrozně tuctově. Jako účetní nebo tak.

Oba svetry ukážu Stelle. „Mám si vzít růžový, nebo černý?“

Pohlédne na ně nesouhlasným okem odbornice na módu. „Rozhodně ten růžový,“ odpoví po krátkém váhání.

„Ale ten černý je kašmírový,“ upozorním ji.

„No a?“ Lhostejně pokrčí rameny.

Vzhledem k tomu, že je o dva roky mladší, ještě nedospěla do věku, kdy si žena čte u kadeřnice *Vogue* a touží po tom, aby byla jednou z celebrit, které na otázku, čím pravidelně obohacují svůj zimní šatník, ledabyly odpovídají: „Jedině kašmírem.“ Jí pořád stačí syntetika.

„Je nudný,“ dodá a zívne.

Do kufru hodím oba. Má pravdu – ten růžový je hezčí –, ale musím si vzít i ten černý, abych neměla pocit, že jsem za něj zbytečně vyhodila peníze. Bude mi líp, i kdyby se měl jen proletět přes Atlantik sem a tam a ani jednou neopustil kufr. Co já vím, třeba si ho přece jen vezmu.

Nevezmeš, napomenu se. Máš ho tři roky a neoblékla sis ho ani jednou. Vypadáš v něm jako teta Jean.

No tak, drž pusu.

Znovu se pohledem ponořím do skříně a přemýšlím, co by se ještě mohlo hodit. Ach jo, balení nesnáším. Ani mi nejde. Nikdy nevím, co si vzít.

Nakonec se vzdám a ani nepředstírám, že uvážlivě volím, co budu na dovolené nosit. Naházím do kufru běžné věci – trika, džíny, mikiny – a zkusím ho zapnout. Marně. Stella zpozoruje mé trápení, rozmotá si nohy a jde mi na pomoc. Obě skočíme na víko, vrtíme zadky a úsilím funíme. Povedlo se. Hurá.

„Bezva, mám sbaleno.“ Spokojeně poodstoupím o pár kroků a zadívám se na výsledek své práce. „A co ty? Už jsi taky sbalená?“ zeptám se. Stella odlétá zítra ráno.

„Jo. Už jsem provedla nehorázný nálet na nový obchod v Greenwich Village,“ dodá nadšeně. Zdánlivě bez zájmu si začne prohlížet laky na nehty vyrovnané na komodě. „V Chinatown jsem objevila úžasné sarongy, tak jsem si koupila na každý den jiný. Stejně se tam moc oblíkat nebudu, vystačím si s bikinami, sarongy a žabkami.“ Odšroubuje víčko z jednoho laku, nalakuje si palec, zvedne ho proti světlu, pak znechuceně nakrabatí nos a znovu lak zavře. „Svůj vzhled jsem naplánovala do posledních detailů, nemysli si. Rozhodla jsem se pro kombinaci Asie a Miami Beach.“

„Víš o tom, že jedeš do Mexika?“ připomínám jí nechápavě.

„Emily, ty jsi beznadějná, to je přece označení módních trendů,“ povzdychne si a nad mou tupostí zavrtí hlavou. „Pochopitelně si беру i kondomy,“ dodá jakoby nic, přesně tak, jak lidé hází udičku, když chtějí, abyste se jich začali vpytávat, co tím mysleli a proč to řekli. Za běžných okolností tyhle narážky ignoruju, ale *tentokrát* mě zaujala.

„Kondomy?“ opakuju po ní. Asi vypadám docela šokovaná. „A co Freddy?“

„Co je s ním?“ zeptá se nevinně, z komody sebere časopis *Time Traveller's Wife* a začne jím listovat. Tomu tedy říkám podezřelé chování.

„Co by bylo, nic, jen jsem si říkala, jestli mezi vámi něco neproběhlo.“

„Proč? Myslíš proto, že jsme se vzali?“ dobírá si mě. „Sama víš, že jediným důvodem bylo propadlé vízum. Freddy je bezva, mám ho moc ráda, ale pro mě není ten pravý,“ prohlásí. „Já taky pro něj nejsem ta pravá.“

„Proč ne?“ zkouším to dál.

„Protože jsme každý jiný,“ odpoví. „Já jsem vegetariánka, on si dává k snídani salám. Já jsem bordelářka, on je posedlý uklízením. Já jsem sova, on usíná úderem půl desáté, protože musí být ve čtyři v pekárně. Kdybychom spolu žili doopravdy, příšerně bychom si lezli na nervy.“

Začne si pohrávat s dřevěnými náramky, nervózně si jimi přejíždí po předloktí sem a tam. „Hele, Freddy je bezva chlap a jednou z něj bude úžasný partner, ale já tou obšťastněnou prostě nebudu.“

Natáhnu se pro velký nadýchaný mohérový šátek a otočím se k ní. „Stejně si myslím, že by vám to spolu klapalo.“

„Ale, Emily,“ napomene mě jako malé dítě. „Vrať se do reality.“

„Já jsem v ní pořád,“ ohradím se.

„To se pleteš, jsi nezdolná romantička. To je rozdíl,“ odsekne.

Vida, už podruhé mě tenhle týden obvinila z toho, že jsem romantik. Začíná mi jít na nervy.

„Jsem i realista,“ připomenu se.

Stella po mně sekne pohledem, kterým mi jednoznačně sděluje, že to je nesmysl.

„Fakt, jsem,“ trvám si chabě na svém.

„Aha, takže žena, která touží po panu Darcym, je podle tebe realista, jo?“ ušklíbne se.

Cítím, jak mi hoří tváře. Nepřítomně dojdou ke kabele a začnu si balit poslední věci.

„Navíc po takovém, který je, jak jsi mi líčila, samé peníze,“ dodá Stella a vezme do ruky úplně nový výtisk *Pýchy a předsudku*, který jsem si koupila speciálně na tuhle cestu. Ten předchozí jsem četla tolikrát, až se začal rozpadat. „No tak, Emily, měla bys stát nohama pevně na zemi. Elizabeth Bennetová se do něj zakoukala jen proto, že byl z vyšší vrstvy a měl obrovský barák v... kde já vím.“

„V Pemberley v Derbyshire,“ napovím jí. Stelle jsem totiž jednou dala zhuštěnou verzi románu, i když mám pocit, že to v ní bylo napsané dost jinak, než si zapamatovala.

„To je jedno. Kdyby bydlel v garsonce někde nad pekařstvím, nezařadila by o něj ani okem, tomu věř.“ Povzdychne si, odloží knihu a natáhne se pro plán cesty. „Jé, koukej, půjdeš i na silvestrovský ples,“ zaraduje se. „To je *super*.“

„Taky jsem si říkala,“ usměju se s úlevou. Jsem ráda, že jsme změnilly téma. Zamířím do koupelny a bez ladu a skladu začnu házet kosmetické potřeby do taštičky.

„V čem půjdeš?“

„V čem?“ Dobrý rozmar mě okamžitě opustí. Ztuhnu hrůzou. No jo, to mě nenapadlo.

„Emily! Honem mě uklidni, že máš s sebou šaty,“ houkne na mě Stella. Zaklapnu dvířka skříňky a podívám se na sebe do zrcadla: *do háje*.

„Jasně že mám šaty,“ odpovím, jako by se nechumelilo, a vyjdu z koupelny. „Snad sis nemyslela, že se tam vypravím v džínách a triku?“

Střelí po mně pohledem. Ani nemusí nic říkat. Ano, přesně tohle si myslela.

Přimhouří oči. „Aha... A *kde* je máš?“

„V tom obalu,“ odpovím a ukážu na neprůhlednou plastovou věc ve skříni.

„Ukážeš mi je?“ zeptá se zvědavě a natahuje ruku k zipu.

„Ne, už ne, mám je zabalené v hedvábném papíře, víš?“ vymlouvám se, jak můžu.

Bezva nápad. Hedvábný papír jim dodá nádech luxusu.

Stella se sice zatváří, jako bych tím na ni udělala dojem, ale vidím, že stoprocentně jsem ji nepřesvědčila. „Jak vypadají?“ zeptá se přísně a založí paže na prsou.

„No... ehm... jsou...“ Zoufale se rozpomínám, jak jsem před pár dny nakupovala. Fakticky jsem si chtěla koupit něco pořádného. Pobíhala jsem po H&M s plnou náručí šatů, zmocňovalo se mě zoufalství, byla jsem úplně zdeptaná a nakonec jsem si vybrala ty – „Slavnostní,“ odpovím vyhubavě.

„Slavnostní?“

„A veselé,“ dodám významně.

„Slavnostní a veselé?“ opakuje po mně s hrůzou v očích. „Emily, bavíme se teď o šatech, nebo o nafukovacím Santovi? Jen bych si to potřebovala ujasnit.“

Nadýchnu se k poslednímu pokusu. „Jsou pošité flitry,“ zkusím to nejjistě.

Stelle doslova spadne brada. Vypadá zděšeně. Prohlížím si ji. Má na sobě halenku bez rukávů a asymetrickou sukni z hrůzostrašného butiku, kde se bojím nakouknout i do výlohy.

„Když je něco slavnostní, tak to není veselé, Emily,“ napomene mě. „Je to přinejmenším *módní děs!*“ zaječí. Přitiskne si prsty na spánky. „Slavnostní věci nemají styl, jsou to nudné černé šatičky s flitry na rukávech. A nosí se k nim blýskavé oční stíny,“ dodá a zachvěje se. Rázem mi to dojde.

Ne, to ne. Hlavně ať nechce vidět moje nové –

„Co je tohle?“

Pozdě.

Emily hbitě popadne krabičku s blýskavými očními stíny, které jsem si koupila při stejné nákupní výpravě jako ty šaty. Nanese si stíny na víčko, jde k zrcadlu a zadívá se na sebe.

„Měňavé jíní?“ zeptá se tónem, jako bych se dopustila zločinu proti lidskosti.

Já věděla, že jsem si měla koupit něco matného. *Věděla* jsem to.

„Takže zpátky k Freddymu,“ měním kvapně téma. „Opravdu jsi si jistá, že mezi vámi nemůže být víc než kamarádství?“ Zoufale se snažím odpoutat její pozornost od dalších pohrom. Ještě mám totiž šátek s flitry. Koupila jsem si ho o víkendu, protože mi prostě padl do oka.

Naštěstí mi to vyjde.

„Absolutně,“ přikývne odhodlaně a plácne sebou na postel. „Formálně jsem sice vdaná, ale fakticky jsem nezadaná. Navíc potřebuju nejlepšího kámoše.“ Přetočí se na břicho a opře se o předloktí. „Opravdu nemám šanci a nepřesvědčím tě, abys vyměnila staroušky v autobusu za zábavu v Mexiku? Pořád mají volné místo,“ dodá a zatváří se, jako by se chtěla rozbrečet.

„Je to luxusní dálkový autobus,“ opravím ji. „Ne, děkuju za optání.“ Zavrtím hlavou. „Určitě je to pro tebe nepochopitelné, ale já na tuhle cestu chci jet.“ Nelžu. Hodně jsem nad tím přemýšlela a usoudila jsem, že jsem se rozhodla správně. Moc se těším. „Odkakživa jsem se chtěla podívat do Anglie, hned od první chvíle, kdy jsem začala číst Jane Austenovou. Konečně jsem se odhodlala.“

„Hm, Britové taky mají něco do sebe,“ přemýšlí Stella nahlas. Vůbec mě nepochopila. „Jen se koukni na Daniela Craiga.“

„Já tam ale nejedu kvůli mužským,“ namítnu podrážděně a škvírkou v zipu se snažím do kufru nacpat *Time Traveller's Wife*.

„Ani kvůli Jamesu Bondovi?“ povzdychne si a zasněně se zadívá před sebe. Všimne si, jak se peru se zipem. „Panebože, Emily, nezdá se ti, že máš toho čtení až moc?“

„Někdo to přehání s oblečením, já s knížkami, no,“ odpovím věcně.

Stella se zvedne a střelí po mně pohledem, který mi říká, že mi to nebaští.

„Nikdy nevím, na co budu mít v posteli náladu,“ odpovím vyhýbavě a pokrčím rameny.

„Co kdybys zkusila mužského?“ opáčí. Obtočí kolem sebe šátek a navlékne si rukavice.

Teď po ní zase pohledem střelím já.

„No vážně, Emily, kdy jsi naposled...?“

„Už jsem ti řekla, že jediný muž, o kterého mám zájem, je tady...“ Vezmu do ruky *Pýchu a předsudek* a položím ji na kufr.

„Dobře, jak myslíš, už mlčím.“ Protáhne si ruce nad hlavou. „V kolik odlétáš?“

„Ve tři čtvrtě na deset.“ Mrknu na hodinky. „Za hodinku mě má vyzvednout taxík.“

Vyměníme si pohled. Dojde mi, že přišel čas loučení.

„Měj se tam hezky,“ usměje se Stella.

„Ty taky, užij si to,“ popřeu jí.

Smutně si povzdychne. „Hlavně na sebe dávej pozor a nezapomeň si užívat.“ Vřele mě obejmje. „Slíbíš mi to?“ zeptá se s dojetím v hlase. Takovou ji neznám.

Pevně ji k sobě přitisknu. „Jasně, slibuju.“

Na zlomek vteřiny mě zaskočí pochyby, jestli bych přece jen neměla strávit Silvestra se Stellou a jejími kamarádkami, a ne sama, ale hned mě to přejde. Jsem velká holka, zvládnou to. „Nezapomeň mi z Mexika zavolat, abych věděla, jaké tam mají margarity,“ usměju se.

„Spolehni se,“ přikývne a mrkne na mě. Uvolní bezpečnostní řetízek a otevře. „Jo, a abych nezapomněla...“, otočí se ve dveřích. „Ty stíny jsou bezvadné.“ Zamává mi a je pryč.

Kapitola čtvrtá

Jedenáct hodin uteklo jako voda a teď stojím na letišti Heathrow ve frontě na pasovou kontrolu. Časový rozdíl se mnou zamával, ale v žádném případě mě nepřipravil o velké očekávání. Jsem jako na jehlách a pořád nemůžu uvěřit, že je to pravda, že jsem doopravdy v Anglii. V Anglii!

„Další!“

Potlačím další hroší zívnutí a zvednu hlavu. Dojde mi, že jsem na radě. Mává na mě brýlatá úřednice středního věku, s nepřívětivým výrazem a krátkými kudrnatými vlasy.

„Jak dlouho chcete v Británii zůstat?“ zeptá se mě odměřeně, sotva přistoupím k přepážce.

„Týden,“ odpovím a vrhnu na ni přátelský úsměv.

Nemá na ni pražádný účinek. Vezme si ode mě pas, s vážnou tváří se do něj začte a pak začne zuřivě bušit do klávesnice.

„Za jakým účelem přijíždíte?“

„Na poznávací zájezd,“ odpovím nadšeně.

Ani se na mě nepodívá, jen si posune brýle na nose a s pevně sevřenými rty buší a buší.

Nadšení mě začíná opouštět. Její mlčení mě znervózňuje. Připadá mi, jako bych něco provedla. Vzpomenu si, jak mě jednou načapali při krádeži v obchodě. Strnu. Co když mi teď oznámí, že v mezinárodní databázi mám záznam v rejstříku? Tehdy mi sice bylo jedenáct a ukradla jsem oblečky pro barbie, ale stejně. *Stalo se.*

Horními zuby si začnu okousávat ze rtů ztvrdlou kůžičku, což dělám jen ve chvílích, kdy jsem nervózní, a což bych dělat neměla, protože mi pak vždycky teče krev.

Už začala.

„Na jaký poznávací zájezd?“ vyptává se dál úřednice a párkrát zalistuje v pasu. Nad mou fotkou se ušklíbne – ale je *docela* dobrá – a znovu se začne věnovat klávesnici. Panebože, co tam pořád píše? Esej? *Policejní zprávu?*

Je mi z toho mdlo.

„Specializovaný zájezd pro milovníky literatury,“ odpovím pisklavým hláskem. „V průběhu týdne se seznámíme s anglickým venkovem a pronikneme do světa Jane Austenové a jejího díla *Pýcha a předsudek*,“ dodám jako správná šprtka.

Jako by ji to zajímalo, pomyslím si.

„*Pýcha a předsudek?*“ opakuje přísně, ale hlavu nezvedne. Prsty jí ztuhnou nad klávesnicí. „Říkala jste *Pýcha a předsudek?*“ ujišťuje se ta odměřená imigrační úřednice a je prostě vykulená.

„No... ano,“ kývnu nesměle.

Zvedne hlavu a vrhne na mě rozzářený pohled. „Opravdu? To snad není možné! Tu knížku miluju!“ vykřikne na celé kolo. Přitiskne si ruku na hrud' zahalenou polyesterem a vrhne na mě oslnivý úsměv. „Nedávno jsem viděla filmovou adaptaci s Keirou Knightleyovou. Na DVD. Je to úžasný film, vidíte?“

Nečekanou proměnou mě naprosto vyvede z míry. „Ehm... ano...“ vykoptám.

Opře se, rozepte si první knoflíček na halence a začne se ovívat mým pasem. „Takový pan Darcy...“ pronese zasněně a protočí panenky. „Muž k pohledání, vidíte?“ Nakloní se ke mně a spiklenecky na mě mrkne. „Takového chlapa bych z postele v životě nevyhnala,“ zašeptá a zachichotá se jako rozjívená pubertačka.

Nevím, co na to říct. Ano, pan Darcy má na ženy neuvěřitelný vliv, ovšem tohle je naprosto nečekané.

Ani se nenaděju, představí se mi – jmenuje se Beryl – a vypráví, že se nedávno rozvedla, proto se rozhodla, že bude o svátcích v práci. Škoda, že nevěděla o tom poznávacím zájezdu...

„Zní to úžasně,“ dodá zasněně a vrátí mi pas. „Mnohem radši bych konec roku trávila s panem Darcym než s žadateli o azyl, to mi věřte. Tak třeba příští rok.“

„Jestli chcete, dám vám vědět, jaký ten zájezd byl,“ nabídnu jí vstřícně. „Opravdu? To by bylo milé,“ usměje se a něco napíše na kousek papíru. „Tady je můj mail.“

Natáhnu pro něj ruku. Pevně mi ji sevře. „Moc si to užijte.“

„Děkuju vám,“ usměju se a strčím pas do kapsy.

Zamávám jí na rozloučenou, chopím se kufru a svištím ven. U východu se otočím a slyším, jak Beryl vyštěkla: „Další!“ Přesto vidím, že jí v koutcích rtů cuká úsměv, a určitě myslí na pana Darcyho, i když vyslýchá dalšího nebožáka. „Jak dlouho chcete v Británii zůstat?“ zeptá se odměřeně.

Usměju se. Mockrát vám děkuju, pane Darcy.

Ocitnu se v příletové hale, kde už davy lidí netrpělivě očekávají své blízké. V hale vládne sváteční atmosféra, je vyzdobená vánočními motivy, z reproduktorů se linou koledy a prostor osvětlují světelné řetězy a barevná vánoční světýlka. Hladově nasávám anglickou výslovnost, vnímám útržky rozhovorů, které mi připomínají chvíle, kdy člověk ladí rádio a projíždí přitom různé stanice.

„Pane jo, ty jsi ale krásně opálená. Davide, koukej, jak jí to sluší. Zato tady mrzne, až praští...“

„...kolik jsi měla na Bali chlapů?“

„Cože? Jeho letadlo má zpoždění? Jak to? Za necelou hodinu máme být na matrice!“

„Tak co, jak bylo v Goe? Byla jsi na plážové party?“

„Nahrávali jsme ti *Coronation Street* a už se těším, až budeme doma, uvaříme si čaj a popovídáme si. Určitě jsi za celou dobu neměl pořádný čaj, vid?“

Nechávám se opájet novými slovy a významy a pomalu se prodírám davem. Někdo by mě měl vyzvednout, ale netuším, jak bych toho dotyčného měla poznat...

„Emily Albrightová?“

Uprostřed toho zmatku zahlédnu drobnou postavu, která obrysem připomíná ptáka. Má tvídový kostýmek a v ruce drží cedulku s mým jménem. Okamžitě k té postavice zamířím a snažím se nějak urejdvovat vozík se zavazadly.

„Dobrý den,“ zdravím zdvořile.

Žena s cedulkou se na mě potěšeně usměje a podá mi ruku. „Dobrý den, já jsem Steaneová. Jsem vaše průvodkyně. Ráda vás poznávám,“ dodá přátelsky. Hned mi padne do oka.

Zarazím se. Je mi totiž nějaká povědomá. Je možné, že jsme se už někde viděly? přemýšlím, div se mi nekouří z hlavy. Má sotva znatelně nalíčenou tvář, vlasy volně vyčesané. Navzdory nemodernímu oblečení odhaduju, že jí bude krátce po čtyřicítce. Podobné typy potkávám na Manhattanu každý den. Bývají to pečlivě pěstěné a udržované ženy s dráhým medově hnědým melírem.

Usměju se a mávnu nad tím rukou. Nemůžu ji znát, jen mi připomněla někoho z televize nebo tak. Přijmu nabízenou ruku.

„Jsme moc rádi, že se s námi vydáte na cestu po světě Jane Austenové.“

„Děkuju vám,“ odpovím a celá se roztřesu, protože mi začne cloumat rukou jako o život.

Na takovou drobnou ženu má nečekaně silný a energický stisk.

„Nepochybuji o tom, že si poznávací zájezd užijete od začátku do konce,“ dodá.

„Prima, děkuju vám.“

„Objevíte úplně nový svět.“

„Ehm... aha... děkuju,“ hlesnu. *Pořád mi třese rukou.*

„Jako vaše průvodkyně se postarám o to, abyste na tento zážitek nikdy nezapomněla,“ pokračuje vážným tónem a upírá na mě tmavě hnědé oči.

Oceňuju, že svou práci dělá s velkým nadšením.

„Sláva,“ pronesu chabě a usilovně se usmívám.

Rozzáří se jako sluníčko. „Výborně!“

Konečně mi přestane drtit prsty, cedulku s mým jménem zaklapne do desek a strčí si je pod paži. „Pojďte, prosím, za mnou...“, pobídne mě, a než se stačím rozkoukat, pádí k východu.

Pár vteřin se za ní dívám. Nemůžu si pomoci, je mi víc než povědomá. Co když – panebože, Emily, nech toho, prosím tě. Tuhle ženu jsi nikdy vidět nemohla. Naposled si vynadám, abych nebláznila, opřu se do vozíku a pádím za ní.

Miluju Anglii.

Sice jsem tu teprve hodinku a zatím jsem ani neopustila letiště, ale i tak si mě Anglie získala se vším všudy. V první řadě jsou všichni příjemně zdvořilí. Pořád se omlouvají, i když tím vozíkem do nich většinou omylem strkám já. A fronty jsou organizované, lidi se v nich chovají slušně – na taxíky, letenky, záchody. Každý tady čeká vzorně a trpělivě.

To by se ve Státech stát nemohlo, lidi by nadávali a předbíhali.

Všechno je tu *super*. Stella sice tvrdí, že New York je celosvětové hlavní město módy, ale tady má všechno styl a šmrnc. *Všechno*. Konkrétně i peníze. Líbí se mi, že jsou různě velké a že je na nich busta královny. Dolary jsou zeleně *nudné* a všechny bankovky jsou si podobné jako vejce vejci.

A ta černá taxi... Do těch našich žlutých se dozadu s bídou vejdou dva lidi, koleny se vždycky bouchám o opěradlo řidiče, ale tady jsem před chvilkou viděla, že do taxíku v pohodě nastoupila celá rodinka. I se zavazadly. Hotový zázrak.

Vkročím na přechod, kouknu se na špatnou stranu a málem se nechám přejet výše zmíněným taxíkem. (Opakuj po mně, Emily: rozhlížej se nejdřív vpravo, pak až vlevo, ne obráceně.)

„Koukej, kam kráčíš, dámo,“ houkne na mě rozložitý taxikář, sotva těsně přede mnou dobrzdí.

Omluvně se na něj usměju a mažu na druhou stranu ulice.

„Autobus máme tamhle,“ zacvrliká slečna Steaneová, když se blížíme k parkovišti. „Ten modrobílý,“ dodá a ukáže na velký dálkový autobus. Spokojeně se zatetelím radostí. Vypadá dobře. Určitě má klimatizaci a záchod na úrovni.

Jasně, věděla jsem předem, že to nebude omlácený minibus nebo něco na ten způsob. Ale uvažuji racionálně. Taky se mi vybaví ty včerejší Stelliny komentáře. Spletla se.

Dveře zasyčí a otevřou se. Slečna Steaneová vyhopká po schodech.

Nahoře se zastaví a podívá se na mě. „Nechte ten kufr dole,“ doporučí mi. „Ernie ho uloží do zavazadlového prostoru,“ dodá a ukáže na řidiče za volantem. Služební čepici si odložil na přístrojovou desku,

na volant rozložil noviny, čte a snídá. Podívá se na mě. Slastně nasaju vůni jídla. Tipuju to na sendvič se slaninou.

„Je dost těžký...“, pípnu omluvně. Asi jsem si opravdu neměla brát *tolik* knížek.

„Nebojte,“ mrkne na mě a ukáže mi bicepsy.

Zasměju se, zasunu držátko, nechám kufr u autobusu a hrnu se nahoru.

„Máme plně obsazeno, takže volných míst moc nebude,“ upozorňuje mě průvodkyně. „Mám pocit, že volno je vedle Maeve.“

Spokojeně se usměju a jsem moc ráda, že jsem nedala na Stellu. *Věděla* jsem, že si to užiju.

Vydám se uličkou mezi sedadly.

...A úsměv mi zmrzne na rtech.

Kam mé oko dohlédne, tam jsou šedivé vlasy. Všude. Skutečně. Páni, vydala jsem se na výpravu seniorů.

Jako by někdo stiskl tlačítko na přehrávání mé paměti a už slyším Stel-
lin hlas: „*Divňouši a důchodci. Divňouši a důchodci.*“

„Tady...“

Někdo na mě volal? Zvednu hlavu a kdosi vzadu na mě mává. Jako v mátohách jdu dál, automaticky se usmívám a vrávorám ke svému místu.

Vedle volného sedadla sedí malá žena v krátkých šedivých vlasech a s obrovskými brýlemi na čtení. Má polyesterovou sukni. Nahrne si ji co nejvíc k sobě, aby mi nepřekážela, přestane ukusovat sýr a stydlivě se na mě usměje. „Při letu z Dublinu neměli nic k jídlu,“ řekne omluvně a zakrývá si ústa ubrouskem. Podle přízvuku ji tipuju na Irku. Vstane a všude kolem sebe rozsype drobký. „Jéje, podívejte, co jsem udělala... Takový nepořádek. Moc se omlouvám!“

Upřu na ni tupý pohled. Panebože, co mám dělat? Co jsem to udělala? A co *budu* dělat? Tohle mám vydržet celý týden? Takovouhle seniorskou výpravu?

Protáhnu se kolem ní a dosednu na místo.

„Odkud jste přiletěla vy?“ ptá se zvědavě.

„Z New Yorku,“ hlesnu a radši si nepředstavuju, o jaké příležitosti jsem se připravila, jen abych mohla prožít tuhle.

V duchu se okřiknu. No tak, Emily, vzpamatuj se! Dopadne to dobře. Nemusíš s nimi trávit čtyřiadvacet hodin, jen spolu budete absolvovat výlety.

„Opravdu? Přímo z Big Apple?“ užasne a udiveně se na mě podívá. Sleduju, že se po mně otočí víc lidí.

„Vy jste Američanka?“ uslyším za sebou otázku.

„Ano,“ přikývnu.

„To je zajímavé,“ usměje se nějaká paní. „*Američanka*.“ Pronese to tónem, jako bych byla mimozemšťan.

Lidé kolem mě si vymění významné pohledy.

„Přehnaně vysoké platy, sex na každém kroku a rozpínavost sama,“ konstatuje obézní žena přede mnou. Na rozdíl od ostatních má obarvené vlasy. Pro střih se inspirovala Kleopatrou a vše doladila rudou rtěnkou. Odhaduju ji na víc než sedmdesát, ale musím uznat, že jí to sluší.

„Pardon?“

„Tohle se říkalo o Američanech za války,“ dodá na vysvětlenou a zamrká falešnými řasami nalepenými na nalíčených víčcích. Postřehnu, že má tmavé pronikavé oči.

Ostatní se vševědoucně zasmějí. Vůbec netuším, na co naráží. No jo, generační propast, povzdychnu si. Těch tu ještě bude...

Podá mi buclatou ruku ozdobenou nápadně velkými diamanty. „Jsem Rose Biermanová.“

„Těší mě, Emily Albrightová.“

Má příjemně pevný stisk. Tipuju, že si mě testuje. V duchu se usměju. A já si myslela, že ten, kdo bude ostatní posuzovat, jsem já.

Uplyne deset minut a my stále stojíme na parkovišti. Zbývá poslední volné místo, takže čekáme. Prý přijede z centra Londýna, takže doufám, že tu bude co nevidět.

Lidé se živě baví, ve vzduchu visí těžký přeslazený koktejl parfémů. Netrpělivě se podívám na hodinky – jak dlouho tu ještě budeme trčet? Rozhlédnu se a očekávám, že všichni budou poposedávat a začne na ně doléhat nervozita, ale oni se usmívají, po autobusu putují krabičky se sušenkami, ukazují si fotky vnoučat a povídají si o oblečení z nějakého

M&S. Pár lidí si zatím pohodlně opřelo hlavu, aby si zdřímlo. Mají otevřenou pusou a trochu chrápu. Nikomu to nevadí.

„Nemáte chuť na gumové bonbony?“ nabídne mi Maeve stydlivě a zatřepe sáčkem.

„Ne, děkuju vám,“ usměju se a zavrtím hlavou. Proč jedí gumové bonbony? Co to vlastně je? Zadíívám se z okna. Panebože, kde ten člověk trčí? Kudy sem jede? Já se sem kodrcám až z New Yorku a zvládla jsem to včas. Co ho zdrželo?

Přitisknu tvář na sklo, abych dohlédla na vzdálený konec parkoviště. Zoufale pátrám po ženě v důchodovém věku. Nikde nikdo, ani náznak krátkých prošedivělých kudrnek. Nevidím ani fialkový světlík z toho jejich M&S. Nic, jen louže... Prší.

Zničeně se opřu. Za běžných okolností by mi to tolik nevadilo, ale po dlouhém letu přes Atlantik jsem najednou úplně vyřízená. Nejvíc ze všeho se těším, až dorazíme do hotelu a padnu na postel. No co, stejně to neuspíším, usoudím, a vylovím z tašky *Pýchu a předsudek*. Zívnu, nalistuju stránku s ohnutým rohem a pokračuju ve čtení. Právě jsem na plese, tedy pan Darcy...

...a polovinu večera k němu všichni vzhlíželi s vřelým obdivem, až jeho chování zavdalo příčinu k všeobecnému rozčarování a veškeré nadšení vyprchalo, neboť společnost shledala, že je pyšný, že mu nejsou dost vznešení a že se tu nebaví, a pak už ho ani rozlehlé statky v Derbyshire nezachránily, aby neměl odpudivý, nepříjemný zevnějšek a aby svému příteli nedosahoval ani po kotníky.

Vyruší mě mužský hlas za oknem. Podívám se ven. Z miniaturního červeného renaulta vystupuje muž s kufříkem, taškou na notebook a velkou cestovní kabelou. Je vysoký, neupravený, neoholený; z volných plátěných kalhot mu vylézají cípy košile. Pro něco se natáhne do auta a košile se mu vykasá úplně.

Za volantem sedí vzorně upravená blondýnka v upjatém černém roláku. Je i dokonale nalíčená. Upřeně zírá před sebe, on na ni něco volá,

ale ona se tváří, jako by ho neslyšela. Kvůli čemu se asi hádají? Se zájmem je pozoruju, ale pak mi dojde, že se nechovám moc slušně, a tak se vrátím ke knížce.

Jeho charakter byl odhalen. Byl to nejpyšnější, nejne-příjemnější člověk na světě a nikdo si nepřál, aby se tu ještě kdy ukázal.

Dveře od auta se zabouchnou s takovou ránou, až se divím, že se nevyvrátily z pantů. Chtěla bych se poočku kouknout, ale ovládnou se. Slyším tu ženu, jak něco ječí, ale nerozumím jí, protože mluví francouzsky.

Čtu dokola tutéž řádku.

Nakonec to vzdám a podívám se. Renault plnou parou couvá. Pneumatiky zakvívají, auto udělá otočku, pak s ním brzdy hrknou a nakonec vyrazí vpřed jako neřízená střela.

Páni, co se tam odehrálo za drama?

Pozoruju toho chlápka. Stojí, kouká za autem, kufřík a brašna mu leží u nohou, tašku s notebookem má přehozenou přes rameno, ošoupaná manšestrová bunda se třepe ve větru. Prsty si pročísně neučesané světlé vlasy a zírá za renaultem, jako by nemohl uvěřit, že ho jeho řidička nechala uprostřed parkoviště – a v dešti. Chudák, je mi ho líto.

Pozor, ale křičel na ni, připomenu si. Přistihne mě, jak na něj zírám. Provinile odvrátím pohled. Nejspíš si tu tirádu zasloužil.

Drama skončilo, takže se vrátím ke knížce, ale sotva najdu místo, kam jsem předtím dočetla, zasyčí dveře a následuje bouřlivý potlesk. Že by konečně dorazila poslední osůbka?

Maeve zamlaská. „Co se to tu děje? Opravdu musejí tak vyvádět?“ diví se.

A už jí hlava trčí do uličky. To si posteskla ta pravá.

Znovu se začtu. Maeve patrně pochází z nějaké malé irské ospalé vesničky, kde se nic moc neděje, a poznávací zájezd je pro ni největší událostí posledních let. Zato já žiju v každodenním ruchu a shonu velkoměsta. New York nikdy nespí, jak známo. Každý den vidím mnohem zajímavější věci než tohle, takže se nevzrušuju.

No tak, Emily, komu lžeš do kapsy? Velkoměsto, které nikdy nespí? *Ruch a shon*? Nehraj si na hrdinu a přiznej si, že jsi stejně zvědavá jako Maeve.

Chytím se opěrky hlavy před sebou, stoupnu si a chci si prohlédnout naši opozdilkyň. Jenže ona to není opozdilkyň. Ona to dokonce není ani důchodkyň...

Je to on. Chlápek z renaultu.

Zašimrá mě v břicho. Že by radost? Je to...? Ne, nesmysl, tohle nemůže být ten člověk, na kterého jsme celou dobu čekali.

Chyba lávky. Okamžitě se vrhne na slečnu Steaneovou. Průvodkyň si významně ťuká na hodinky a kárá ho přísným pohledem. Muž zuřivě gestikuluje a něco se jí snaží vysvětlit. Pořád si zastrkává košili do plátáků, ale je nějaká krátká, zatvrzele mu vylézá ven.

Najednou si všimne Ernieho. Zarazí se uprostřed věty a sekne po něm vzteklým pohledem. Páni, ten chlap je ale rozjetý! Vydá se uličkou dál, taškou s notebookem a kuffíkem naráží do lidí vpravo vlevo a míří až dozadu, k poslednímu volnému místu.

Setkáme se pohledem. Mile se usměju.

Zakleje.

Co to má znamenat?

To přehnal, kretén jeden. Snažila jsem se být vstřícná, a on tohle. Střelím po něm vzteklým pohledem. Projde kolem mě a plácne sebou na sedadlo. Jsem naježená jako ježek. Naštvaně se od něj odvrátím a opřu se. Earnie nastartuje, autobus pomalu vyjíždí z parkoviště a já si slibuju, že toho drzouna budu ignorovat.

I když je to pěkný chlap? zeptá se nesmělý hlásek. Na zlomek vteřiny zaváhám, ale opravdu jen na zlomeček. Je, a co? Ale arogantní. Nebudu si ho všimát a basta. Za celý týden s tím kreténem ani jednou nepromluví, vsaďte se.

Kapitola pátá

Asi jsem usnula, protože při dalším pohledu z okna zjišťuju, že sjíždíme z dálnice. Putujeme dál hampshireskou krajinou po jedné z nejužších silniček, jaké jsem kdy viděla. Za oknem se míhají zelené šmouhy keřů a stromů, nad nimi se táhne nekonečná šed nebe. Stále prší, dešťové kapky kličkují po velkých oknech autobusu a svět za nimi vypadá jako rozmazaná malba vodovými barvami.

„V tomto prostředí vyrůstala Jane Austenová...“ ozve se v mikrofonu hlas průvodkyně, „a setkáváme se s ním v mnoha jejích románech.“

Turisté se přestanou zabývat tím, co právě dělali, a podívají se z okna. Vjíždíme do nějaké vesničky. Prohlížíme si řady uzounkých domků z červených cihel a s okny s mřížkovými výplněmi. Domky lemují miniaturní uličky. Je to kouzelné místo, jsem z něj celá paf. Přesně tak jsem si to představovala. Na náměstíčku je dokonce malý parčík a také rybník s opravdovými kachnami.

Pozoruju je, jak se spokojeně kolébají na hladině, noří zobáky do vody a vystrkují zadečky do vzduchu. Připomínají mi výjev z Central Parku. Usměju se. Kachnám je jedno, jestli jsou americké nebo anglické, vystrkují zadek pořád stejně.

Necháváme je za sebou a opatrně zatáčíme v úzké ulici. Před námi se objeví typická anglická hospůdka s typickým nápisem nade dveřmi. Ano, skutečně tam je klasika „Ye Olde“. Panebože, opravdu je ta střecha došková?

Užasle připlácnu nos na sklo. Mám pocit, že jsem se vzbudila před dvěma sty lety. Po obchodních řetězcích ani památky, žádný mekáč ani Tesco, jen krásné dlážděné ulice, kostelík a opravdický oheň, napadne mě, když se zadívám na kouř vystupující z komínů. Připadám si jako ve filmovém studiu. Je neuvěřitelné, že tohle není divadýlko pro turisty,

které zmizí v okamžiku, kdy se autobus ztratí v zatáčce. Tady žijí skuteční lidé.

„A nyní, dámy a pane...“ Hlas slečny Steaneové mě vytrhne ze snění. Zvednu hlavu.

Pane? Aha, vlastně tu máme toho nádheru, dojde mi a vybavím si dramatickou scénku na parkovišti. Mrknu přes rameno. Zrovna zívá, a když vidí, že po něm pokukuju, vyplázne na mě jazyk.

Panebože, kolik mu je? *Pět?*

Předstírám, že se dívám na něco za ním, ale tohle by mi nezbaštil nikdo, protože sedí v poslední řadě a za ním je už jen záchod. Stejně mu nedopřeju to potěšení, aby si myslel, že mi stál za ohlédnutí. A tak se upřeně dívám na zelenou cedulku „volno“, jako by to byla ta nejzajímavější věc na světě. Nakonec mě zachrání slečna Steaneová:

„Právě jsme v Old Priory. Zde budeme ubytovaní dva dny a pak budeme pokračovat do Bath.“

Vděčně otočím hlavu, abych zase vykoukla z okna, a –

Do háje zelenýho.

Zatáčíme doleva, projíždíme impozantní železnou bránou, pod pneumatikami začne křupat šterka a my se pomalinku soukáme po příjezdové cestě. Jsem tak natěšená, dív se nevznáším. Odjakživa jsem byla přesvědčená o tom, že člověk už podle příjezdové cesty pozná, jestli se mu tam bude líbit, nebo ne. A já vím, že *tohle místo si zamiluju*.

Dům je obrovský, imponující a krásný... Čeká na nás, jako by vypadl přímo z románu *Pýcha a předsudek*. Přesně tak jsem si vždycky představovala Netherfield Park, kde bydlel pan Bingley. Užasle si ho prohlížím. Kolem domu se rozprostírá překrásný park, samotný dům je porostlý břechanem, vchází se do něj elegantním vchodem. Kolem něj je několik provozních budov. Je to ráj. Přesně tak jsem si to ve snech malovala. Vlastně jsem ani nedoufala, že skutečnost bude takhle dokonalá.

Autobus zastaví na parkovišti a další půlhodinku věnujeme vystupování, hledání zavazadel a přihlašování na recepci. Průvodkyně nás celou dobu obletuje jako motýl, samozřejmě se svými nerozlučnými deskami v ruce. Vnitřní uspořádání a vybavení hotelu mi vyrazí

dech: vstupní hala je obložená dřevem, už se těším, až půjdeme po elegantním točitém schodišti, stěny se pyšní loveckými výjevy a portréty dávných předků. Podlaha je kamenná... Ze všeho tu dýchá historie.

„Máte pokoj dvacet osm,“ oznamuje mi slečna Steaneová zpoza pultu. Za ní je velká deska s klíči označenými čísly. Podá mi mosazný klíč a odškrtně si mě na seznamu. Vedle ní stojí ředitel hotelu. George. Vypadá docela nadbytečně a slečna Steaneová si ho okatě nevšímá.

„Je to ve druhém patře,“ oznámí mi George ustrašeně. „Zatočte doprava a jděte až na konec chodby, ano?“

„Prima, děkuju vám.“ Přikývnu, chopím se kufru a ještě se zeptám: „Kde je výtah, prosím vás?“

Všichni ztuhnou.

„Výtah?“ opakuje po mně George a nervózně se cvrnkne do manžetového knoflíku. Všimnu si, že se po mně otočilo víc lidí. Dojde mi to.

Teda, Emily, ty jsi ale trdlo. Kde by se tady vzal výtah, když je budova stará stovky let?

Chci se nahlas opravit, ale v tu chvíli se za mnou ozve pohrdavé odfrknutí a někdo pronese: „Tihle Američani, co?“

Ztuhnu. Hned totiž vím, kdo si ten komentář neodpustil. Ani se nemusím otáčet, abych viděla, jak se zády ležérně opírá o recepční pult, paže má založené na hrudi a sirkou se rýpe v zubech. Pan Protiva. Seknu po něm rozzuřeným pohledem.

„Máte problém?“ houknu na něj. Snažím se působit sebejistě a nad věcí, nehodlám se prezentovat tak, jak se doopravdy cítím: jako hlupák. Hlas mě bohužel dost zradí a spíš zaskřehotám. Určitě na mě poznal, že mě dostal. Cítím, jak mi rudnou tváře, pevně sevřu prsty kolem držadla kufru a zaryju nehty do dlaně.

Pan Protiva neodpoví. Líně si mě prohlíží přimhouřenýma očima a začíná se tvářit pobaveně. „Já ne,“ odpoví jakoby nic a vyndá sirku z pusy. Pár vteřin si ji prohlíží jako poklad a pak mi věnuje další ctnostný pohled. „Spíš bych řekl, že problém máte vy.“ Cuknou mu koutky úst.

„Nepovídejte,“ prohodím sarkasticky a pokusím se o jedovatý úsměv. „A jaký podle vás?“